

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

03 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:

președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Boico Victor

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocata Mîrzîncu Aurelia în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2020 și a sentinței Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași din 29 mai 2020, în cauza penală privindu-l pe

MOCANU Tudor XXXXX, născut la XXXXX,
originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 24.03.2020– 29.05.2020;

Instanța de apel: 27.07.2020 – 12.10.2020;

Instanța de recurs: 21.01.2021 – 03.03.2021.

c o n s t a t ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași, din 29 mai 2020, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Mocanu Tudor a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 172 alin. (3), lit. a) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 8 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

S-a dispus încasarea din contul lui Mocanu Tudor în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în mărime de 736 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că, inculpatul la sfârșitul lunii august 2019, aflându-se pe câmpul din apropierea stânei de oi din extravilanul XXXXX, fiind acolo împreună cu minorul XXXXX, locuitor al XXXXX, având intenția de a-și satisface pofta sexuală în formă perversă, cunoscând cu certitudine că acest minor nu are împlinită vârsta de 14 ani, profitând de vârsta fragilă a acestuia și de imposibilitatea de a opune rezistență și de a se apăra, prin constrângere psihică și aplicarea violenței fizice, manifestată prin îmbrâncituri și doborârea la pământ, cu forța la dezbrăcat de haine și apoi a întreținut un raport sexual în formă perversă cu acesta.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, a fost atacată cu apel de către avocatul Diaconov Valeriu în interesele inculpatului, care a solicitat casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatului a-i stabili pedeapsa penală sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani 8 luni închisoare.

În motivarea cerințelor sale s-au invocat următoarele aspecte:

- în conformitate cu prevederile art. 70 alin. (3¹) Cod penal și art. 364¹ Cod procedură penală, limitele de pedeapsă prevăzute de articolul 172 alin. (3), lit. a) Cod penal, infracțiune de care a fost acuzat inculpatul, ar fi de la 6 ani și 8 luni până la 8 ani și 9 luni;

- inculpatul și-a recunoscut pe deplin vina de cele comise, se căiește sincer, la urmărirea penală a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, astfel aplicarea unei pedepse de 8 ani de închisoare este prea aspră, mai mult ca atât că s-a constatat faptul că Mocanu Tudor la momentul comiterii infracțiunii avea 19 ani, ceea ce conform legii este o circumstanță excepțională.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2020, apelul avocatul Diaconov Valeriu în interesele inculpatului a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludentei, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art. 172 alin. (3), lit. a) Cod penal.

Cu referire la chestiunea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului, instanța de apel a constatat că instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, respectiv, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În susținerea poziției sale, instanța de apel a notat că după caracterul și gradul prejudiciabil al faptei, infracțiunea prevăzută de art. 172 alin. (3), lit. a) Cod penal se califică ca infracțiune „excepțional de gravă”, pentru care legea penală prevede pedeapsa sub formă de închisoare de la 10 la 20 de ani sau cu detențiune pe viață.

În conformitate cu alin. (8) art. 364¹ Cod procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Potrivit art. 70 alin. (3¹) Cod penal, la aplicarea pedepsei persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani, care au săvârșit infracțiune la vârsta de la 18 până la 21 de ani, maximum pedepsei se reduce cu o treime.

Din materialele cauzei penale rezultă că inculpatul a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, a solicitat examinarea cauzei penale în procedură simplificată, sincer s-a căit de cele comise. La fel, instanța de apel a reținut că inculpatul la locul de

traie se caracterizează negativ, la evidența medicului psihiatru sau narcolog nu se află, anterior nu a fost atras la răspundere penală. În conformitate cu art. 76 Cod Penal, circumstanțe atenuante instanța de judecată nu a stabilit. Iar în acord cu prevederile art. 77 Cod penal, s-a reținut circumstanța agravantă - săvârșirea unei infracțiuni profitând de starea de neputință cunoscută a victimei.

Instanța de judecată a ajuns la concluzia că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă și rațională doar prin aplicarea unei pedepse privative de libertate, izolarea lui de societate fiind absolută necesară și va contribui în cel mai eficient mod la conștientizarea de către acesta a faptei infracționale comise, constituind și o măsură eficientă de profilaxie socială ce va contribui la diminuarea comiterii faptelor infracționale de această categorie.

În situația dată, în condițiile și limitele de pedeapsă prevăzută de art. 172 alin. (3), lit. a) Cod penal, aplicând prevederile art. 70 alin. (3¹) Cod penal și prevederile art. 364¹ Cod procedură penală, instanța de fond a redus din maximul și minimul prevăzut de sancțiune, stabilind o nouă limită cu care a operat la stabilirea pedepsei inculpatului și anume pedeapsă sub formă de închisoare de la 6 ani și 8 luni până la 8 ani 9 luni și a stabilit în privința inculpatului pedeapsa cu închisoare pe un termen de 8 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Respectiv, instanța de apel a apreciat că circumstanțele invocate de partea apărării precum că inculpatul vina și-a recunoscut-o pe deplin, de cele comise se căiește sincer, la urmărirea penală a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, nu sunt temeinice în vederea aplicării pedepsei la limita minimă, așa cum în speță a fost reținută circumstanța agravantă - săvârșirea unei infracțiuni profitând de starea de neputință cunoscută a victimei.

Cu referire la argumentele avocatului precum că în speță urma a fi reținută circumstanța excepțională faptul că inculpatul săvârșirea unei infracțiuni profitând de starea de neputință cunoscută a victimei, s-a notat că în sensul art. 79 alin. (1) Cod penal, săvârșirea infracțiunii de către persoanele care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani *poate* fi apreciată de către instanța de judecată drept circumstanță excepțională.

În speță, instanța de apel a reiterat că circumstanța ce ține de săvârșirea infracțiunii de către persoanele care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani, nu poate fi reținută ca fiind „excepțională”, anume reieșind din caracterul și gradul prejudicial al faptei comise de inculpat, care se califică ca fiind „excepțional de gravă”, de victima infracțiunii care este un minor în vârstă de 8 ani, de impactul negativ al acestei categorii de infracțiune resimțită atât de victima minoră, cât și de societate și în vederea realizării scopului pedepsei penale, se concluzionează că vârsta inculpatului (19 ani) nu poate fi reținută ca o circumstanță excepțională, în privința inculpatului fiind aplicabile prevederile art. 70 alin. (3¹) Cod Penal.

Astfel, circumstanțele ce caracterizează personalitatea inculpatului raportate la gradul prejudiciabil al faptei comise, au format convingerea instanței de apel despre

faptul că restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni este posibilă doar cu aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 8 ani, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocata Mîrzîncu Aurelia în numele inculpatului a atacat-o cu recurs ordinar, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6 Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei, rejudecarea cauzei și pronunțarea în această parte a unei noi decizii prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă minimă prevăzută la secțiunea art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal.

În motivare recurenta a indicat că, inculpatul nu este de acord cu soluția instanței de fond și de apel din motivul că instanța de apel nu s-a expus motivat asupra argumentelor apelului, și nu a respectat principiile generale ce reglementează desfășurarea procesului penal la capitolul individualizarea pedepsei.

Recurenta consideră că instanța de apel nu au respectat în deplină măsură prevederile art. 61, 75 Cod penal, iar pedeapsa aplicată este una prea aspră în raport cu fapta comisa și consecințele acesteia, luând în considerație că inculpatul și-a recunoscut vina.

Instanțele inferioare au ignorat prevederile art. 70 alin. (3¹) Cod penal și art. 364¹ Cod de procedură penală, ce menționează că limitele de pedeapsă prevăzute la sancțiunea art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal incriminată inculpatului ar fi de la 6 ani 8 luni închisoare până la 8 ani 8 luni. Inculpatului fiindu-i aplicata pedeapsa de 8 ani închisoare, care este pedeapsa maximă din limitele indicate.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului avocatului, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosar și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Raționamentele instanței privind inadmisibilitatea recursului declarat, se întemeiază în drept pe dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În corespundere cu dispoziția art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate corespunzător de către titularul cererii de recurs.

Astfel, Colegiul menționează că invocarea unor pretinse erori admise de instanța de apel urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora se circumscriu. În speță, recurenta,

invocând temeiul de casare prevăzut de pct. 6), menționează despre faptul că instanța de apel nu s-a expus argumentat asupra tuturor motivelor din cererea de apel, totodată nespacificând expres asupra căror anume motive nu s-a pronunțat instanța. De asemenea, avocata Mîrzîncu Aurelia pretinde că hotărârea atacată este insuficient de motivată.

Analizând textul cererii de apel în paralel cu cel din recurs, instanța constată că ambele cereri critică aceleași chestiuni de drept – neaplicarea față de inculpat a art. 70 alin. (3¹) Cod penal și art. 364¹ Cod de procedură penală.

În toate cazurile, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze dacă scopul pedepsei poate fi atins fără executarea efectivă a acesteia. În formarea acestei convingeri, instanța de judecată urmează să țină cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, ceea ce la caz anume în această consecutivitate și s-a realizat. De aceea, Colegiul apreciază că recursul declarat de avocata Mîrzîncu Aurelia este mai degrabă un „apel deghizat”, decât un „efort conștiincios de a corecta o eroare judiciară”, care se bazează în mod esențial pe argumente deja examinate minuțios și respinse în cadrul procedurii precedente, iar în prezent nu există „circumstanțe cu caracter substanțial și convingător”, care să justifice ingerința în hotărârea instanței de apel în latura stabilirii pedepsei.

Conform materialelor dosarului inculpatul a recunoscut vina în comiterea infracțiunii și prin cerere a solicitat judecarea cauzei în procedură simplificată conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală.

Infracțiunea comisă de Mocanu Tudor, prevăzută de art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani sau cu detențiune pe viață.

Din cele menționate, instanța de apel a ținut cont de cerințele atât ale acuzatorului de stat cât și ale apărătorului, a caracteristicii inculpatului și impactul infracțiunii asupra societății și a menținut pedeapsa stabilită de instanța de fond.

Prin urmare, Colegiul conchide că concluzia instanțelor inferioare pe deplin corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind aplicată în limitele legii. Totodată, la numirea pedepsei inculpatului instanțele au ținut cont de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care stipulează că în caz de aplicare a pedepsei închisorii inculpatul beneficiază de reducerea cu 1/3 din maximul și din minimul prevăzut de sancțiune, fiind stabilite noi limite cu care trebuie să opereze instanța de judecată la stabilirea pedepsei. Iar faptul că articolul 70 alin. (3¹) Cod penal prevede posibilitatea micșorării termenului pedepsei, nu obligă instanța să aplice acea prevedere, ci impune să studieze și să aplice cea mai corectă și favorabilă pedeapsă față de inculpat.

Conform art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

Referindu-se la solicitarea apărării cu privire la aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 70 alin. (3¹) Cod penal, instanța de apel a relatat că, deși la data comiterii infracțiunii inculpatul nu avea vârsta de 21 ani, împlinindu-i la data aplicării pedepsei, la caz nu poate fi apreciate circumstanțe excepționale ce ar reduce maximul pedepsei infracțiunii săvârșite cu 1/3, având în vedere personalitatea lui Mocanu Tudor, fără antecedente penale, la locul de trai se caracterizează negativ, la evidența medicului psihiatru sau narcolog nu se află, circumstanțe atenuante nu a fost stabilite dar s-a reținut circumstanța agravantă - *săvârșirea unei infracțiuni profitând de starea de neputință cunoscută a victimei*. Astfel, instanțele de judecată au ajuns la concluzia că doar prin aplicarea inculpatului a pedepsei în limite generale se va atinge scopul pedepsei penale.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Anume reieșind din aceste prevederi legale, la stabilirea pedepsei inculpatului instanțele au aplicat pedeapsa, ținând cont pe deplin de principiile de aplicare, prevăzute de art. 7, 61 Cod penal și de criteriile generale de individualizare, de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, criteriile stipulate în art. 75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii, care face parte din categoria celor excepțional de gravă, de motivul acesteia, de persoana inculpatului, de condițiile de viață, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, că și-a recunoscut vina și s-a căit sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corijării și reeducării dânsului, cu atât mai mult că nu este la prima abatere legală, anterior fiind condamnat.

În subsidiar, Colegiul mai evidențiază că stabilirea sancțiunilor de drept penal este, pe de o parte, o sarcină care îi revine legislatorului, care stabilește pedepsele și celelalte sancțiuni de drept penal prin fixarea unor limite minime și maxime ale acestora, în conformitate cu importanța abstractă a valorii sociale protejate, iar pe de altă parte, o sarcină pe care instanța o realizează în limitele stabilite de lege. Stabilirea noilor limite conform prevederilor art. 70 alin. (3¹) Cod penal și art. 364¹ Cod de procedură penală, permite judecătorului să stabilească pedeapsa, după părerea sa, ce va permite corectarea și reeducarea inculpatului de comiterea noilor infracțiuni, dar să argumenteze motivele aplicării acestui quantum de pedeapsă. Mai mult, nu obligă judecătorul să stabilească pedeapsa cu limita minimă nou stabilită.

Colegiul consideră oportun de a se referi și la jurisprudența constantă a Curții Europene, prin care s-a statuat cu titlul de principiu că instanțele judecătorești trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul art. 6§1 al Convenției (a se vedea în acest sens cauza Ruiz Torija vs. Spain, 9 decembrie 1994, §29). Totuși, instanțele nu sunt obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument al părților, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei. Or, în opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art. 6 din Convenție. (a se vedea în acest sens cauza Bachowski v. Polonia din 02.11.2010).

Având în vedere considerentele menționate în partea descriptivă a prezentei decizii și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale pertinente și relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul ordinar sunt vădit neîntemeiate.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Mîrzîncu Aurelia în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2020 și a sentinței Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași din 29 mai 2020, în cauza penală privindu-l pe **MOCANU Tudor XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 01 aprilie 2021.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Boico Victor